

Forsknings- og teknologiministeren (Svend Bergstein):

Jeg vil gerne allerførst takke for den overvejende positive modtagelse, som redegørelsen Forsknings- og teknologipolitik 93 har fået fra ordførerne i dag. Der er fremført mange konstruktive bemærkninger, som vil blive inddraget i det videre arbejde.

Jeg vil kommentere forskellige synspunkter, men det vil føre for vidt at forsøge at besvare samtlige spørgsmål. Mange af spørgsmålene finder jeg det mere naturligt, at vi drøfter nærmere i Folketingets Forskningsudvalg.

De fremførte synspunkter bekræfter mig i opfattelsen af, at der er en ganske bred enighed om, hvad forskning og udvikling egentlig er, og at det i øvrigt er centrale elementer, når talen falder på, hvad der kan styrke Danmarks velstand og borgernes velfærd.

At der er en forholdsvis stor enighed om hovedtrækkene i forsknings- og teknologipolitikken, finder jeg ikke mindst er vigtigt, fordi netop forskning og teknologiudvikling er en langsigtet proces. Forskningspolitikken skal selvfølgelig være dynamisk. Men det dynamiske skal nødvendigvis være udtryk for en forvoldsom sikkurs. Dette ville være uheldigt, netop fordi et resultat af en indsats på forskningsområdet er så lang tid om at vise sig.

Med andre ord: Forskning er ikke til de hurtige løsninger – heller ikke politisk. Forskning og udvikling eller innovation, om man vil, er en kompliceret proces, som hr. Rahbæk Møller jo var inde på i sit indlæg.

Selv om man ofte skelner mellem grundforskning, anvendt eller strategisk forskning og udviklingsarbejde, vil det være for simpelt at opfatte innovationsprocessen som ét bestemt lineært forløb. Samfundsmæssige forhold og betingelser spiller ind og skaber et kompliceret mønster, hvor forskellige faktorer står i en stadig vekselvirkning med hinanden. Videnbasis og forskning spiller selvsagt en central rolle i hele innovationsprocessens forløb og ikke kun i processens start. Forskningen bør derfor ikke kun koncentrere sig om enkelte områder eller enkelte videnniveauer; der er hele tiden brug for ny viden og kvalifikationer på alle områder og alle niveauer.

Det fører mig til at understrege, at udnyttelsen af forskningens resultater kræver et højt beredskab. Vi er i Danmark langt fremme og

dermed stærke på en række forskningsområder, som flere af ordførerne har været inde på. Det skal vi stræbe efter fortsat at være, samtidig med at vi må prøve at udvide de områder, hvor vi står stærkt. Men et land af Danmarks størrelse kan ikke være blandt de førende på alle områder. Det er her, beredskabet kommer ind i billedet. Hvis vi skal hjemtage viden, må vi have et vist forskningsgrundlag, eller – som det nogle gange bliver udtrykt – en kritisk masse, der gør, at vi rent faktisk er i stand til at anvende og bearbejde den viden, vi får gennem forskningen. Vi må altså selv udføre bl.a. grundforskning på en række områder for at få tilstrækkeligt udbytte af det internationale forskningssamarbejde. En sikring af dette er helt klart et led i de prioriteringer, der må og skal foretages.

Formålet med redegørelsen har først og fremmest været at få beskrevet grundlaget og de overordnede mål og rammer for regeringens politik på dette område og på denne måde få skabt et afsæt for den kommende forsknings- og teknologipolitiske debat. Netop på dette område vedrørende redegørelsens hovedlinje har hr. Rahbæk Møller, hr. John Vintner og hr. Bertel Haarder jo været inde på, at man skal prioritere, man skal sågar vove pelsen i forbindelse med disse prioriteringer.

Hr. Bertel Haarder var inde på, at vi ikke får nok ud af CERN-arbejdet. Det kan jeg ikke svare helt konkret på i talende stund, men i hvert fald skulle jeg både slå i bordet og svinge pisken, og det vil jeg da også meget gerne gøre; jeg vil sågar vove et rap med cykelkæden i ny og næ, hvis det skulle blive nødvendigt. Men kort og godt: Viljen til at gøre noget ved det er der altså, det kan jeg forsikre om.

Jeg tror egentlig, at fru Elisabeth Arnold ramte redegørelsens grundtone mest præcist ved at kalde den starten på en føljeton. Selv synes jeg jo, at jeg blot har gjort det, som jeg oprindeligt lovede Folketingets Forskningsudvalg, nemlig at jeg ville fremkomme med en problempåpegende analyse af forskningen i Danmark, og det synes jeg egentlig godt jeg tør sige er det, der foreligger her.

Men i hvert fald har regeringen med redegørelsen taget fat på tre afgørende problemkredse, nemlig udnyttelse af forskningsresultater, forenkling af forskningssystemet og sidst, men ikke mindst, forskningens samfundsmæssige